

Синхрон

Боже мой! Як вона змерзла в ноги, але вже нарешті має бути Пестум, там є той старий готель, не розумію, як же він називався, зараз згадаю, крутиться на язиці, але так і не згадала, опустила шибку й пильно вдивлялась убік і вперед, шукала дорогу, яка має *credimi, te lo giuro, dico a destra*, повертати праворуч. *Nettuno* він називався. Коли на перехресті він стишив хід і ввімкнув дальнє світло, вона відразу побачила напис, освітлений у темряві поміж десятка назв готелів і вказівників, які скеровували до барів і пляжів, промурмотіла, що раніше все було інакше, тут же нічого не було, просто нічого, років п'ять-шість тому, ні, справді, не може бути.

Почула, як заскреготів гравій під колесами і як дрібне каміння затарабанило об дно, сиділа, скоцюрившись, на сидінні, масувала шию, тоді, позіхаючи, потягнулась, а коли він повернувся і сказав, що тут нічого не вийде, треба їхати в один з нових готелів, тут вони навіть ліжок уже не застеляють, ніхто не поселяється у старих готелях біля храмів, посеред троянд і під бугенвіліями, вона була розчарована і їй було легше, а загалом їй цілком байдуже, вона втомлена до смерті.

Дорогою вони майже не розмовляли, на автобані весь час було чути той різкий шум, від вітру, від швидкості, а тому вони обоє мовчали, лише коли перед виїздом із Салерно, який вони шукали цілу годину, треба було сказати то те, то те, раз французькою, тоді знову англійською, італійською він ще добре не знав, і згодом вона знову, як колись, почала мелодійно розтягувати слова, налаштовуючи свої німецькі фрази на його недбалі німецькі фрази, аж не віриться, що вона знову так говорить, через десять років, їй це чимдалі більше подобалось, а до того ж ще й у дорозі, з кимось із Відня! Вона лише не знала, що вони мають одне одному казати, лише через те, що вони обоє з одного міста і мають схожу вимову і говорять ніби до себе, може, їй тільки, після третього віскі на горішній терасі в Гілтоні, здалося, що він їй щось поверне, якийсь давній присмак, забуту мелодію, примарне відчуття дому, якого в неї більше ніде не було.

Він мешкав у Гітцінгу, тоді враз замовк, тож щось іще мало залишитись у Гітцінгу, складно вимовити, а вона виросла в Йозефштадті, на Вікенбурггазе, тоді пішла неминуха шереха імен і прізвищ, вони ретельно обстежували територію міста, проте не знаходили спільних знайомих, які б дали якусь зачіпку, Йордани, Альтенвюли, про них вона, звичайно, знала, але ніколи не була знайома, Льовенфельдів не знала, Дойчів теж ні, я вже давно поїхала з Відня, у дев'ятнадцять, більше не розмовляю німецькою, лише коли працюю, тоді, звичайно, так, але це щось інше, коли працюю. На римському конгресі їй спочатку було важко, не те, щоб важко, це був радше мандраж, через італійську, власне, але потім все було добре, йому, звичайно, було складно збагнути, коли в когось, як у неї, стільки дипломів у кишені, вона згадала це лиш тому, бо інакше б вони ніколи не познайомились,

а вона ж не мала жодного, ані найменшого уявлення в тій гілтонській перголі, власне кажучи, після такого перенапруження і думками десь інакше, а йому у ФАО вистачає англійської і французької, справді? а ще він досить добре читає іспанською, але якщо хоче залишитись у Римі, то все ж бажано було б, і він вагається між приватними заняттями та курсами італійської, організованими ФАО.

Кілька років він пробув у Руркелі і два роки в Африці, в Гані, тоді в Габоні, довший час в Америці, звичайно, навіть кілька років ходив там до школи, в еміграції, вони пройшлись через півсвіту і врешті приблизно знали, де вони час од часу бували, де вона перекладала, а він щось досліджував, а що, власне? спиталася вона в себе, але не промовила вголос, а тоді вони повернулися з Індії назад до Женеви, де вона колись навчалась, до перших конференцій з роззброєння, вона була дуже добрим фахівцем, вона й сама це знала, їй багато платили, вдома вона б ніколи не витримала з її непереборним прагненням до самостійності, така неймовірно напружена робота, але я все одно її люблю, ні, заміж, ніколи, вона ніколи не йде заміж, у тому немає жодного сумніву.

Міста закружляли вихором уночі, Бангкок, Лондон, Ріо, Канн, тоді Женева, звичайно ж, і звичайно, Париж. Лише Сан-Франциско, їй страшенно шкода, no, never, їй завжди так хотілось, after all those dreadful places there, і щоразу тільки Вашингтон і Вашингтон, жахливе місто, правда, так, він теж так вважає, і там він не зміг би, ні, вона теж не змогла б, тоді вони замовкли, знесилені, за якийсь час вона тихенько застогнала, please, would you mind, je suis terriblement fatiguée, mais quand-même, c'est drôle, n'est-ce pas, d'être parti ensemble, tu trouves pas? I was flabbergasted when

Mr. Keen asked me, no, of course not, I just call him Mr. Keen, якому, здається, аби тільки до чогось вчепитись, до неї теж на вечірці в Гілтоні, keen, власне, but let's talk about something more pleasant, I utterly disliked him.

Містер Кін, якого звали інакше і який в ієрархії ФАО стояв на заваді містерові Людвігу Франкелю, був предметом обопільного інтересу перед шлагбаумом у Баттіпальї, виявився, втім, мало результативним, бо вона його бачила лише раз, а містер Франкель знає його щойно три місяці, відколи він з'явився над ним і крутиться довкола нього, фамільярний американець, un casse-pied monolingue, emmerdant, проте хоч-не-хоч він таки визнав, що загалом складно встояти перед його люб'язністю і добродушністю. Їй довелося ще раз не погодитись і переконувати далі, I couldn't agree more with you, I was just disgusted, the way he behaved, і що той чоловік собі уявляє у свої добрячих п'ятдесят і з уже неабияк помітною лисиною, вкритою ріденьким волоссям, і вона запустила руку своєму містерові Франкелю в густе темне волосся, а тоді поклала її йому на плече.

Він не розлучений, ні, але в процесі, з яким не поспішає ні він, ні пані Франкель у Гітцінгу, він досі не переконаний, чи їм узагалі треба розлучатись. А вона ледь було не одружилась, але незадовго до того вони розійшлися, і вона роками розмірковувала, чому, але так і не змогла зрозуміти причини, їй так і не вдалося з'ясувати для себе, що тоді трапилось. Коли вони зупинились на набережній у Пестумі і вона знову чекала в автомобілі, поки він розглядався по нових готелях і домовлявся про ночівлю, у неї майнули деякі припущення, бо не було нікого третього і не було сварки, в кожному разі для неї чогось такого не було, вона б такого ніколи не допустила,

хоч і знала людей, з якими траплялися огидні речі або вони любили театральні сцени чи, може, просто вплутувались у такі історії, щоб пережити душевні потрясіння, how abominable, який несмак, біля себе вона ніколи не допускала нічого бридкого, але в них так нічого й не вишло, бо вона не могла слухати, що він каже, хіба що коли вони лежали поряд і він її раз за разом запевняв, як дуже йому те чи те в ній, і вигадував для неї багато дрібних імен, що починалися на ma petite chérie, а вона для нього багато великих, що закінчувалися на mon grand chéri, і вони сплітались одне з одним, до нестями, вона, мабуть, і досі не відплелася, це найкраще слово, від чоловіка, що став привидом, але коли вони підводились уже майже в полудень чи під вечір, бо ж не можна весь час сплітатись, він вів мову про щось, що її не цікавило, чи переповідав їй ніби склеротичний, але ж не міг він у тридцять уже хворіти на важку форму артеріосклерозу, три чи чотири важливі події зі свого життя, зупиняючись принагідно на кількох дрібніших пригодах, вона знала їх усі напам'ять від перших днів, і в разі, якби їй, як іншим, довелося викладати правду про своє приватне життя в судах цього світу, постати перед суддею, щоб захищатися чи позиватися, то не виявилось б нічого іншого, а тільки, що чоловік просто не в стані змиритися з тим, що його не слухає жінка, але й вона не була в стані миритися з тим, що мусила слухати, що він розказує, бо здебільшого він її або повчав, або щось пояснював, що таке термометр і що таке барометр, як виготовляють бетон, а як пиво, що таке реактивний двигун і чому літають літаки, якою була ситуація в Алжирі раніше й потому, а вона по-дитячому робила великі очі й удавала, ніби слухає, але думками була десь інакше, зосереджена на ньому чи на своїх почуттях до нього, кілька годин тому чи через кілька годин, лише тієї миті не могла нічого йому вділити, а уваги, то